

Kom låt oss gå (Joh 5:31-36)

Bidrag från Kess Söderström
2005-01-10

Min garagegranne har en röd VW Golf. Bäst före-datum torde ha gått ut, men med kärlek och god omvårdnad har den rullat åtskilliga mil. Ägaren var en livsglad kvinna, 60+, som älskade bad och natur. Bilen kommer aldrig att köras av henne mer. Hon kom hem i den första Herkulestransporten av kistor från Thailand. Hon drunknade inför reskamratens ögon. Väninnan kunde ingenting göra. De flesta av oss kommer att stöta på den form av föremål, bilder, platser eller annat som kommer oss att tänka på dess ägare, som gått ur tiden till en annan tillvaro. "Tänka på" är för många av oss från en gammalkyrkliga miljö ett täckordet "jag ber för dej". Bad gjorde man med psalmbokens böner i kyrkan, eller med fria böner under täcket. Man skulle inte göra sig till för Gud, var tanken. Så säg gärna till den du får en närmare kontakt med i dessa sorgens dagar: "Jag tänker på dej!" I din familj, på barna, dina närmaste, din arbetskamrat, dagisbarnen, den tomma skolbänken. Gå sen in i din kammare, din bönevå, din plats för bön, eller gå ut i skogen eller på strandpromenaden och be. Ärligt. Gud kan stå ut med vår förtvivlan, med vrede över garagegrannens död. Kom, låt oss gå tillrätta med varandra, säger Herren i Jesaja bok, 1:18. Med varandra! Tro är dialog. Martin Buber, israelisk religionsfilosof, skrev 1923 i boken "Jag och Du" att tro är dialog. I tacksägelsens liturgi uppmanas vi att "så betänka vår egen förestående bortgång ... att vi är beredda till en salig hädanfärd". Memento Mori. När vi har tillrätta med Gud tillrättavisar han oss: Hela Jesaja 1:18 lyder i 1917 års översättning: Kom låt oss gå tillrätta med varandra, säger HERREN. Om er synder än är blodröda så kan de bli snövita, och om de är röda som scharlakana så kan de bli såsom vit ull. Då vreden i eftertanke och orden på min skärmsläckare poppar upp: Kyrie Eleison, Herre, förbarma dig. Förbarma. Låt oss höra dina hjärtslag: För dig utgivet, för dig utgjutet.

Låt oss mötas vid livets källa!

Gud, för dig är allting klart/ allt det dolda uppenbart
Mörkret är ej mörkt för dig/ och i dunklet ser du mig
Läk mitt öga, att jag ser/ hur du är i det som sker
led mig vid din fasta hand/ steg för steg mot livets land.
När min tanke tvivelstrött/ obetvingligt motstånd mött
och ej mera mäktar strid -/ inneslut den i din frid
All din nåd är öppen famn/ och ditt namn en ljuvlig hamn
Vad du vill är helighet / men du är barmhärtighet
(Sv Ps 217, Biskop Elis Malmeström skrev 1937 denna psalm
i sorgen efter hustruns alltför tidiga bortgång.) Kess Söderström
Varberg. Lekman, Journalist SJF.